

1. Min - dig ve - lem, U - ram, min - dig ve - lem,
Még ha nem lát - hat is gyar - ló sze - mem!
A - zért ez é - ne - kem: Ve - lem van Is - te - nem,
Ve - lem van Is - te - nem, min - dig ve - lem.

2. Megmondtad, ó, Uram, híveidnek:
Szívükbe küldöd el Szentlelkedet.
Templomoddá engem tégy hát, és légy velem,
Tégy hát, és légy velem, mindig velem!
3. Én megfeszíttetem együtt veled,
Bennem már csak te élsz: elvégezted.
Hitből van életem, Jézus jár énvelem,
Jézus jár énvelem, mindig velem.
4. Bánat vagy félelem, kétség ha jó,
Hű karja átölel, oltalmaz ő.
Nappal s bús éjjelen az Úr mindig velem,
Az Úr mindig velem, mindig velem.
5. Ha lelkem a halál völgyébe ér:
Ott is te vagy velem, mit félek én?
Vessződ megvéd engem. Velem vagy, Istenem,
Velem vagy, Istenem, mindig velem.
6. Ha otthon egykoron megláthatlak,
Hol többé bűn, halál nem árthatnak,
Ezt zengem szüntelen: Velem az Úr, velem,
Velem az Úr, velem, mindig velem!

TEMETÉSI ÉNEKGYŰJTEMÉNYE

*Jézus ekkor ezt mondta neki: Én vagyok a feltámadás és az élet,
aki hisz énbenem, ha meghal is, él; és aki él, és hisz énbenem, az nem hal meg soha.*

Jn 11,25-26

| RÉ 90 | ÚÉ 90 | 1.

1. Te - ben - ned bíz - tunk e - le - i - től fog - va,
U - ram, té - ged tar - tot - tunk haj - lé - kunk - nak!
Mi - kor még sem - mi he - gyek nem vol - ta - nak,
Hogy még sem ég, sem föld nem volt for - mál - va,
Te vol - tál, és te vagy, e - rős Is - ten,
És te meg - ma - radsz min - den i - dő - ben.

2. Az embereket te meg hagyod halni, És ezt mondd az emberi nemzetnek:
Légyetek porrá, kik porból lettetek! Mert ezer esztendő előtted annyi,
Mint a tegnapiak ő elmúlása / És egy éjnek rövid vigyázása.

2. | RÉ 276 | ÚÉ 718 |

1. E - gye - dü - li re - mé - nyem,
Jö - vel és nézz meg en - gem,

Ó Is - ten, csak te vagy; Ne légy tőlem oly tá - vol,
Magamra ó ne hagyj!

Könyörülj hű szol - gádon, Úr Isten, el ne hagyj!

2. Ha a nehéz időkben Elcsügged a szívem, ∴: Vigasztalást igédben, Uram, te adj nekem! Ha kétség közt hányódom, És mentségre nincs módon, Te tarts meg, Istenem!

3. A földön ha elvesztem Szerelmem tárgyait, ∴: Maradjon meg mellettem Szerelmed és a hit, Csak azt el ne veszítsem, Mi benned, ó Úr Isten, Remélni megtanít!

4. Földi jó és szerencse Múlándó, mint magunk, ∴: De a hit drága kincse Örök és fő javunk; Hitünk áll rendületlen, Hogy Isten véd szünetlen: Élünk, vagy meghalunk.

5. Uram, a nyomorultat, A gyöngét el ne hagyj, ∴: Az árvát, elhagyottat Gyámolítsd te magad! A szegényt, ki remélve Csak reád néz az égre: Úr Isten, el ne hagyj!

4. Sőt, hiszem, hogy e tört cserép
Edény leend még egyszer ép,
És tetemim megépíttetnek,
Bár veséim megemésztetnek.
Gyalázat elvettetése,
De pompás lesz kikelésem,
Új eget látván ezekkel
Az újra megnyílt szemekkel.

5. Jézus, segíts engem ebben,
Hogy éltem folyjék szentebben,
És hogy ne menjek ítéletre,
Támassz fel engem új életre.
A te Lelkednek ereje
Az új életnek kútfeje;
Hogy hadd legyek élő személy,
Lelked által énbennem élj!

| RÉ - | ÚÉ 626 | 15.

1. Kik a Krisz - tusban huny - tak el, mind bol - do - gok,

Menny - be jut - nak a gyöngy - ka - pun túl,

Szín - a - rany ko - ro - nát, hó - fe - hér gyolcsru - hát,

Zen - gő hár - fát ad né - kik az Úr.

2. És az életnek fájáról ad enniük,
Ingyen isszák az élet vizét.
Örök égi tavasz, béke országa az,
Élni ott újra édeni szép.

3. Fenn a mennyei városba' nincsen halál,
Nincsen éjszaka, nincsen sötét.
Maga Isten a nap, soha el nem apad,
Ontja végtelen fényözönét.

1. Jé - zus, ki a sír - ban va - lál,
 Ál - ta - lad meg - halt a ha - lál,
 Az é - let pe - dig fel - tá - ma - dott,
 Mert szent tes - ted meg nem rot - ha - dott.
 Él a Jé - zus, a mi fe - jünk,
 Ke - resz - tyé - nek, é - ne - kel - jünk,
 Ül - vén hús - vét ün - ne - pe - ket,
 Új győ - ze - del - mi é - ne - ket.

2. Hol van, koporsó, hatalmad?
 Elveszett nyert diadalmad.
 Hová lett, ó, halál, a fullánk,
 Melyet fensz már régóta reánk?
 Már nem rettegünk miatta,
 Mert Jézus meghódoltatta
 Ama félelmek királyát,
 Megnyitván sírjának száját.

3. Nincs már szívem félelmére
 Nézni sírom fenekére,
 Mert látom Jézus példájából,
 Mi lehet a holtak porából.
 Szűnjetek meg, kétségeim,
 Változzatok, félelmeim,
 Reménységgé, örömkké,
 Mert nem alszom el örökké.

Hadd men - jek, Is - te - nem, min - dig fe - léd,
 Fáj - dal - mak út - ja - in min - dig fe - léd.
 Ó, sok ke - reszt - je van, de ez az én utam,
 Mert hoz - zád visz, Uram, min - dig fe - léd.

2. Ha este száll reám s csendes helyen Álomra hajtánám fáradt fejem: Nem lesz hol nyughatom, kő lesz a vánkosom, De álomszárnyakon szállok feléd.

3. Szívemtől trónodig – mily szent csoda – Mennyei grádicsok fényes sora, A szent angyalsereg mind néked integet; Ó, Uram, hadd megyek én is feléd!

4. Álomlátás után hajnal ha kél, Kínos kővankosom megáldom én. Templommá szentelem, hogy fájdalmas szívem, Uram, hozzád vigyem, mindig feléd!

5. Csillagvilágokat elhagyva már Elfáradt lelkem is hazatalál. Hozzád ha eljutok, lábadoz roskadok: Ottan megnyughatok örökre én!

1. Tudom: az én Megváltóm él, Haj-lé-ka készen vár re-ám;

Már int fe-lém és ko-ro - nát Í - gér a föl-di harc u-tán.

Bár a vi - lág gú - nyol, ne-ve-t,
A hon - vágy töl - ti lel - ke-met,

Mert nem - so - ká - ra hív az Úr:
Ki - tárt kar - já - val vár az Úr:

Jöjj ha - za, jö - vel, gyer - me-kem!
Jer, pi-henj, nyu-godj keb - le-

2. Remélek Jézusomban én, Ő törle el sok bűnömet; Ajkáról hívón zeng felém: „Jer haza, vár rád Mestered!” Bár a világ gúnyol, nevet, ∴ A honvágy tölti lelkemet, Mert nemsokára hív az Úr: Jöjj haza, jövel, gyermekem! ∴ Kitárt karjával vár az Úr: Jer, pihenj, nyugodj keblemen!

3. Elöttem oly csudálatos, Hogy értem szállt a földre le; Miattam annyit szenvedett, Bűnömért annyit véreze. Bár a világ gúnyol, nevet, ∴ A honvágy tölti lelkemet, Mert nemsokára hív az Úr: Jöjj haza, jövel, gyermekem! ∴ Kitárt karjával vár az Úr: Jer, pihenj, nyugodj keblemen!

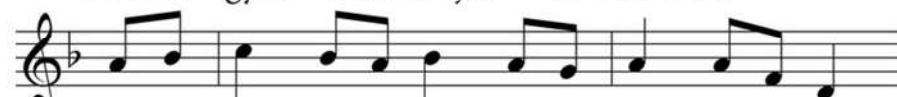
4. Tudom, hogy közel Mesterem, Az óra fut, a nap közel; Elébe állok csakhamar, Megváltó Jézusom, jövel! Bár a világ gúnyol, nevet, ∴ A honvágy tölti lelkemet, Mert nemsokára hív az Úr: Jöjj haza, jövel, gyermekem! ∴ Kitárt karjával vár az Úr: Jer, pihenj, nyugodj keblemen!

1. Fenn a mennyben az Úr min-den győz-tes-nek ad,
R.: I-gen, ott minden kész, I-gen, ott minden kész.

A - ki Jé - zus-sal járt, s ben-ne hitt,
Min-den győz - tes-nek jár ö - rök-rész.

A-rany-ból ko-ro-nát, fe-hér é - gi ru-hát,
Bol-dog, vég - he-tet-len ö-röm vár o-da-fenn,

Hár-fa húr - ja - it pen - get-he - tik.
Jé-zus - ért én is el - nyer-he - tem.

2. Vígan lépkedünk színarany utcákon át,
Halljuk angyalok dicséretét,
Szemünk láthatja Jézus szent ábrázatát,
Aki vért ontott bűneinkért.
Refr. Igen, ott minden kész...

3. Élet forrása kínálja élő vizét,
Tiszta, hús vizét bőségesen,
Fényt az Úr maga áraszt és hint szertesét,
Halál nem lesz ott, éjszaka sem.
Refr. Igen, ott minden kész...

4. Minden gyötrelmet, bánatot elfeledünk,
Ha ő bennünket keblére von,
Jézus szívére hajthatjuk fáradt fejünk,
Nála béke vár és nyugalom.
Refr. Igen, ott minden kész...

5. Erősítsd bennünk hitünket, üdvösségünk eszközét,
Vesd tengerbe bűneinket, kerüljük pokol tüzét.
Így mi halálunk óráján, Életünknek végső táján,
Lelkünket, ó, Krisztusunk, Vedd kezébe Jézusunk.
6. Nincsen nekünk itt e földön maradandó városunk,
Hanem repeső elmével jövődöt óhajtozunk,
Ott sok ezer angyalokkal, Téged áldunk szent Atyáddal:
Méltó vagy, ó, Krisztusunk, Erre, édes Jézusunk.
7. Hozzád hajtjuk csak fejünket, ó, mi édes Megváltónk,
Koporsónkba ha beszállunk, ott is légy gyámolítónk.
Benned édesen aluszunk, Eljöveteledig nyugszunk,
És örökké, Krisztusunk, Véled élünk, Jézusunk.
8. Zörgetőknek megnyitattik kegyelemnek ajtaja;
Megígérte az Úr Jézus, hogy kérésünk megadja.
Jövel, Jézus, és ne késsél, Már mellőlünk el ne térjél:
Üdvözíts, ó, Krisztusunk, Mi kegyelmes Jézusunk!

12. | RÉ 23 | ÚÉ 23 |

Az Úr én-né - kem ő - ri - ző pász - to - rom,
A - zért sem - mi - ben meg nem fo - gyat - ko - zom.
Gyö - nyö - rű szép me - zőn en - ge - met él - tet,
És szép ki - es fo - lyó - víz - re le - gel - tet;
Lel - ke - met meg - nyug - tat - ja szent ne - vé - ben,
És ve - zér l en - gem i - gaz ős - vé - nyé - ben.

1. Ki Is - te - né - nek át - ad min - dent,
Azt csu - da - ké - pen őr - zi itt lent,
Bi - zal - mát csak be - lé - ve - ti.
Ín - ség, baj közt is él - te - ti.
Ki min - dent szent ke - zé - be tett,
Az nem fö - vény - re é - pí - tett.

2. A súlyos gondok mit használnak,
A sóhaj, sok jajszó mit ér, :/:
Ha sebeink még jobban fájnak,
S mindennap kínunk visszatér?
Így terhünk egyre súlyosabb,
Ha lelkünk bűnnek helyet ad.

3. Csak légy egy kissé áldott csendben:
Magadban békességre lelsz, :/:
Az Úr rendelte kegyelemben
Örök, bölcs célnak megfelelsz.
Ki elválasztá életünk,
Jól tudja, hogy mi kell nekünk.

4. Zengj hát az Úrnak, s járd az utat,
Mit éppen neked Ő adott; :/:
A mennyből gazdag áldást juttat
S majd Jézus ad szép, új napot.
Ki Benne bízik és remél,
Az mindörökre Véle él.

1. Gond - vi - se - lő jó A - tyám vagy,
Lá - tom én, hogy min - den el - hagy

Ó én é - des Is - te - nem,
E vi - lá - gon, csak te nem!

Hoz - zád vá - gyom, ben - ned é - lek,
Üd - vőt más - tól nem re - mé - lek.

2. Mint az alélt bús virágra Megújító harmatot: /: Vértó szívem fájdmára Csak te hintesz balzsamot. Könnyű sorsom terhe rajtam, Ha imára nyílik ajkam.

3. Rám-rám derül ismeretlen Útamon egy kis öröm, /: Azt is a te véghetetlen Jóságodnak köszönöm; Hála könnyem tündöklése A te neved hirdetése.

4. Gyenge vagyok, lankadoznak Buzgóságom szárnyai, /: Bármily híven vágyakoznak Színed elé szállani; Ó, adj erőt, hogy míg élek, Egyedül csak néked éljek!

5. Ó add, hogy ha majd bevégezem E múlandó életet, /: Lelkem tisztán és egészen Egyesüljön te veled. El ne vonjon semmi többé, Tied legyenek mindörökké!

1. A mi szí - vünk csak te - hoz - zád,
Ó - haj - to - zik, hí - ve - id - nek

Jé - zus, Is - ten Bá - rá - nya,
drá - ga fé - nyes a - ra - nya,

Mert ha - lá - lunk meg - ron - tó - ja,
Ö - rök é - let - nek a - dó - ja

Vagy e - gye - dül, Krisz - tu - sunk,
Üd - vö - zít - ő Jé - zu - sunk.

2. Csudálkozván nézi elménk Atyádnak nagy szerelmét,
Álmélkodván is szemléli hozzánk való jó kedvét,
Melyet abban megmutatott, Hogy minékünk téged adott;
Azért, édes Krisztusunk, Vagy szerelmes Jézusunk.
3. Szegény bűnös embereknek üdvösséges reménye,
Benned hívőknek öröme, boldogsága, szépsége:
Jövel, jövel hozzánk, kérünk, Mindenkoron légy mivélünk,
Mert csak te vagy Krisztusunk És kegyelmes Jézusunk.
4. Reád bízunk mi magunkat itt, ez árnyékvilágban,
Üdvözítő szeretettel könyörülj fiaidon.
Légy vezérünk, oltalmazónk, Kegyes mesterünk, tanítónk,
Édes Atyánk, Krisztusunk, Gondviselő Jézusunk.

1. Gyar - ló tes-tünk por - rá lé - szen,
A ha - lál vár kit - kit ké - szen,

Mi - vel por - ból vé - te - tett.
Mert ha - lál - ra szü - le - tett.

A ben-nünk le - vő bú - nért

Ez - zel fi - zet - jük a bért:

Min - den nap, sőt min - den ó - ra

Em - lé - kez - tet ko - por - só - ra.

2. Sírva jöttünk e világra. / Sírás közt költözünk el.
De ha jutunk boldogságra, / Semmit se veszítettünk el.
Bár panasz tölti szánkat, / Míg megfutjuk pályánkat,
Bár e földön csak bujdosunk: / Lesz mennyben örök városunk.
3. Hadd menjen hát kiköltözött / Lelkünk jobb hazájába.
Testünk a halottak között / Hadd nyugodjék sírjába:
Nem alszik el örökre, / Még boldogabb időkre
Tartatik a sír fenekén, / Biztatást innen veszek én.
4. Eljön egykor amaz óra, / Melyben a gyász-sírhalomok
Megnyílnak trombitaszóra, / S elvesz minden hatalmuk.
Akkor majd lelkünk, testünk / Elveszi, mit kerestünk;
Szemünk téged is meglát ott, / Kit most innen elbocsátott.

1. Az Is - ten bá - rá - nyá - ra le - té - szem bú - nöm én.
És lel - kem bé - ke vár - ja ott a ke - reszt tö - vén.

A szí - vem min - de - nes - tül az Úr e - lé vi - szem,

Meg - tiszt - tul min - den szenny - tül a Jé - zus vé - ri - ben,

a Jé - zus vé - ri - ben.

2. Megtörve és üresen adom magam neki, ∴: Hogy újjá Ő teremtsen, az űrt Ő töltse ki. Minden gondom, keservem az Úrnak átadom, Ő hordja minden terhem, eltörli bánatom, eltörli bánatom.
3. Örök kőszálra állva a lelkem megpihen; ∴: Nyugszom Atyám házába' Jézus kegyelmiben. Az Ő nevét imádom most mindenek felett; Jézus az én királyom, imámra felelet, imámra felelet.
4. Szeretnék lenni, mint Ő, alázatos, szelíd, Követni híven, mint Ő, Atyám parancsait. Szeretnék lakni nála, hol mennyei sereg Dicső harmóniába' örök imát rebeg, örök imát rebeg.

1. Szí-ve-m sze-rint kí - vá-nom U - tol - só ó - rá - mat,
Mert nyo-mo-rú-ság, bá-nat E-mész-ti na-po-mat.

Meg-vál - ni kész va-gyok már, Vár-ván én jus - so - mat,

Me-lyet Jé - zus meg-szer-zett Mint fő ju - tal - ma - mat.

2. A bűntől és haláltól / Megváltál engemet,
Ó, Jézus, véred árán / Megszerzed üdvömet.
Nem rettent már halálom, / Sem semmi félelem;
Nyugalmamat tebenned, / Megváltóm, meglelem.
3. A kedvére élőnek / Keserű a halál,
De én várom nyugodtan, / Ha jó, készen talál.
Jól tudom, fenn a mennyben / Lesz dicsőbb életem,
Így hát még a halál is / Csak nyereség nekem.
4. Ez a világ magához / Ám vonja szívemet,
Bár ígérjen bőséggel / Elmúló kincseket,
Nem ejthet törbe engem / Már semmi földi jó:
Megáll az Úr igéje, / Más minden elmúló.
5. Elválni kedvesinktől / Fájdalmas és nehéz,
De szívem szent reménnyel / A jövőbe néz.
Jézus, én bizodalمام, / Hiszem, hogy egy napon
Szerettimet a mennyben / Újra megláthatom.
6. El nem bocsátlak többé, / Nem hagylak, Jézusom,
Te vagy üdvöm, reményem, / Én csak benned bízom.
Szent karod támogasson / A végső harcon át,
Hogy elvegyem kezedből / Az égi koronát.

Ma-radj ve-lem, mert mind-járt es-te van,

Nő a sö-tét, ó, el ne hagyj, U-ram;

Nincs sen-kim és a ví-gaszt nem le-lem,

Gyá - mol-ta-lan-nal, ó, ma-radj ve - lem!

2. Kis életem fut s hervadásba hull, Bú lesz a vígság, fényesség fakul, Csak változást és romlást lát a szem; Változhatatlan, ó, maradj velem!
3. Minden múló perc Hozzád visz közel, Kegyelmed úzi kísértőmet el, Nincs más vezérem, nincs más Mesterem, Fényben, borúban, ó, maradj velem!
4. Ellenség ellen áldásod fedez, A könny nem sós, a kór is könnyű lesz, Sír, halál-fülánk, hol a győzelem? Győztes leszek, csak légy, Uram, velem!
5. Húnyó szemembe vésd keresztedet, Ködöt foszlatva láttasd szent eged. Föld árnya fut, menny fénye megjelen: Halálban is Te légy, Uram, velem!